

Jomfru, vil De med i skoven
Tekst: W. Rantzaу Melodi: L. C. Kragelund

1. "Jomfru, vil De med i skoven
skoven, skoven,
magelig og rar
vognen er, jeg har,
jomfru, vil De med i skoven?
Fire pæne kavalerer,
-lerer, -lerer
venter på, at jeg
køre skal min vej,
jomfru, hvad vil De ha' mere?"
"Jamen herre føj,
vognen er så høj,
jeg må ha' en trappe",
"det er vel Deres spøg,
stå kun op på trinnet,
vær ej frygtsom sindet,
tag imod min hånd, lille frøken", en herre sa',
"Se det gik jo nemt",
"Ja men jeg fik klemte
rent min krinoline,
og det var ved Gud slemt".
"Skal jeg reparere?"
"Nej vil De la' være,
ellers ja så står jeg af vognen såfremt".

2. Alt imellem mens vi kørte,
småt jeg hørte
på min sidemand,
nydelig var han,
men hans ord mig ikke rørte:
"Jeg er", sa' han "probenreuter,
men det drøjt er,
dette rejseri,
jeg vil se at fri,
gifte mig" - "Nå, så De fløjter?
Jeg er godt garder't,
jeg har assurer't
hjertet mit fra sidste gang, da jeg blev fikser't
kærlighed hos herre -
den er såmænd værre,
nej, jeg tror dem aldrig mer' det har jeg svoret på".
"Frøken, højt jeg svær',
at jeg har Dem kær -
hvorfor vil De flytte Dem, sidder jeg for nær?
Hvis man har forladt Dem,
skal jeg holde a' Dem,
lad mig Dem ledsage i aften, jeg be'r!"

3. "Frøken! o lad mig Dem fange,
vær ej bange,
spring kun ned i hast
jeg skal nok stå fast,"
"Gud, jeg takker tusind gange".
Armen dristig han mig rakte
og han bragte
mig til "Niels Husar",
kyllinger han har,
og champagnen, hvor den smagte!
"Frøken, til dessert,
håber jeg, De gi'r
mig et lille kys" - "Nej, hør, må vi være her.
Straks min hånd De slipper
for jeg har principper,
jeg er ej af den slags, nej, det kan De stole på!"
"De er original,
stil min elskovskval!"
"Nej, jeg takker, Herre! Nej, Jeg er ej så gal.
Men, lad os spadsere,
det vil Dem kurere!"
"Nå lad gå! den dyd, frøken, er dog fatal!"

4. "Hør hvor tonerne os vinke,
det er klinke-
klinkevals med tryk,
De er vel for tyk,
er ej danser, kan jeg tænke".
"Jo, jeg kender, frøken! tror je',
den historie,
jeg en klinkevals
danser om en hals,
De skal se mig i min glorie!"
"Hvor De fører rart,
det er åbenbart,
De har nok talenter, jeg tror, jeg gi'r mig snart",
alt for godt jeg mærked',
at champagnen virked',
snart kun i det fjerne lød: "Den er a' Kragelund".
"Frøken! stol på mig,
aldrig svigter jeg,
kom nu, lad mig lede Dem - det er denne vej.
Hurtigt vi forsvinder,
lysene os blinder,
tro De mig, den skovtur forglemmer jeg ej".

5. "Hvad der allermest mig ærgrer,
tænk, han vægrer,
vil ej holde ord,
gifte mig - men stor
hævnen bli'er, det jeg sværger.
Sagen har jeg publiceret,
offereret,
tænk, i honorar
otte mark, sågar
den, der visen har leveret.
Ja, der ser De sel',
ingen moders sjæl
kan man tro herefter, men det er dog et held,
er han rejst, den røver,
væk med sine prøver,
har jeg dog den klinkevals: - "Den er a' Kragelund!"
Ja, den melodi,
er mit sværmeri,
ja, det er den eneste, som jeg ret kan li'e,
både Strauss og Lanner
kun det bare vand er,
her er både takt, og en sød harmoni."

Anton Wilhelm Theobald Rantzaу, 1832-97
Lorentz Christian Kragelund, 1825-1916